

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nyaars-Morgen. Et Rim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nyaars-Morgen. Et Rim", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, University of Aarhus. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1824_397-intro-shoot-idm410.pdf (tilgået 24. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Niende sang

Niende sang (strofe 259-296) begynder med digterens henvendelse til sine landsmænd: hvis de ikke nu forstår ham, så har han sit fædreland blandt de døde under jorden (259), og hvis de ikke nu ser den dybere betydning af bølgen (historien) og øen (hjemmet midt i tidens strøm), så har han sunget forgæves om kjortlen, der består af skoven, havet og klinten (jf. 179), dvs. det fornyede modersmåls bestanddele (260-262). I så fald må han flyve bort til et sted, hvor man har øre for hans salmer (263); dér vil Gud gøre ham til et folk, der har sans for det nordiske (264), og dér vil håbet og salmesangen aldrig forsvinde (265). Men hvis han udvandrede, ville han svigte sin opgave, hvilket beskrives med eksempler fra nordiske myter og sagn: Han ville blive en enlig forpost som Heimdal (266), som en Palnatoke i Jomsborg og en halvbroder til Loke (267), og han ville svigte sit fædreland (268). Sammenligningerne fortsætter: Han ville blive som en anden Jørmunrek, der byggede et vikingskib og stak til havs (269-270), han ville huse Bikke i sit bryst og få Svanhilds brødres hævn at føle (271-272). For ikke at udsættes for alt dette er han blevet ved sin kerte, har fortsat sin nattegering og sunget klagesange som Gudrun, Svanhilds mor (273). Og nu vil han ikke spille flere kræfter, derimod opbyde sine sidste, så må det briste eller bære (274-276).

Digteren overvejer, hvor han nu skal vende sig hen, og erindrer, hvordan han som barn hørte sang, han aldrig vil glemme, og hvis salmetone han nu må videreføre (277-278). Det var barnepigen Malene ("Gold-Ammen"), der sang for ham i barndomshjemmet, hvor hans far tog sig gavmildt af alle uanset stand (279-282). Malene brugte også fyndige ord og gamle vendinger, som digteren tog til sig (283) og brugte i sit arbejde med at hæve den fædrene skat (284). Denne skat foragtes stadig, men digteren har bevaret den takket være mindet om Malene, og han bringer sin "Sprog-Mesterinde" tak i hendes grav (285). Hvis ikke det er en glæde at synge de gamle helte op af graven, om de så kun går på krykker (286), og at vogte de små og føre dem sammen "Ved gammeldags Tale" (287), så var digterens gerning forbandet og forgæves (288).

De negative tanker skydes herefter bort, og digteren trøster sig ved, at der endnu banker et hjerte i "Hav-Fruens Hjem" (289). Hjertet tilhører Ingemann, der anerkender Grundtvig som en broder og får ham til trods alt at betragte Danmark som sit fædreland (290). De vil dog forlade landet sammen, hvis man ikke længere vil lytte til Ingemanns toner (291), men den sorg skal de ikke gøre Danmark ("vor Moder"), der har sørget længe nok med dem begge (292). Digteren er derfor nu overbevist om, at han skal blive i Danmark, Vor Moder er atter vågnet i hans bryst, og han har, med en våbenskjoldsmetaforik, set sund og bæltet som de tre "*himmelblaa Løver*" (293), der hilser ravhjerterne på Møns Klint (294). Løverne beder Ingemann om at bade ravhjerterne i Sorø Sø, hvilket vil få Vølund (dvs. Oehlenschläger) til at gøre et smykke af dem, som Freja skal bære, når hun genforenes med Othar (295). Løverne selv skal (formentlig sammen med Grundtvig) bekæmpe hedningerne på Arkonaborg på Rügen (296).